

Nỗi buồn tháng Tư
Mũ xanh Phạm Văn Tiền

April 22 at 10:05 PM ·

Mỗi năm có 12 tháng

Ta cứ nhớ hoài mỗi Tháng Tư!

Thêm một lần nữa tháng Tư lại về, tháng Tư xír người chợt nhớ tháng Tư xír mình, tháng Tư ấy đã đánh dấu một đoạn đường dài lưu lạc của tập thể người Việt tha hương. Tháng Tư với ngày cuối tháng nhạt nhòa nước mắt mà chúng ta muốn quên, nhưng không thể nào quên được. Tháng Tư đến ngày vong quốc hận, chiều 30 đất nước phủ màu tang!

Ngày 30-4-1975 của 38 năm về trước là ngày buồn thảm nhất trong dòng sử của dân tộc Việt Nam. Một chế độ Cộng Hòa sau hơn 20 năm gầy dựng cùng bao xương máu đã đổ ra, phút chốc đã tan thành mây khói.

Cuộc tháo chạy của Đồng minh trước sự xâm lăng thô bạo của chủ nghĩa Cộng Sản toàn cầu, đã làm cả miền Nam bàng hoàng sững sốt. Người dân không còn kèm nỗi sợ hãi nên đã bỏ của chạy lấy thân.

Những xác người lênh đênh ngoài biển cả hoặc bỏ nắm xương tàn tận mãi rừng sâu. Cả đất nước trở thành biển máu từ khi cộng sản tràn vào. Nhiều chiến sĩ can trường của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa đã chiến đấu bảo vệ thủ đô đến giờ phút cuối cùng, với rất nhiều sự tuần tiết trong đó có các tướng lãnh anh hùng.

Tháng Tư gợi nhớ hình ảnh hơn 400 em Thiếu Sinh Quân mặc đồ vàng, nghiêm chỉnh xếp hàng đôi lặng lẽ chờ đợi dưới sân cờ tại trường Thiếu Sinh Quân Vũng Tàu, để rồi sau đó tử thủ đến sức cùng lực kiệt. Những người lính Nhảy Dù oai hùng tại trại Hoàng Hoa Thám, những đơn vị TQLC tan hàng tại cầu xa lộ, ngã tư Hàng Xanh đã tung nổ lựu đạn để cùng chết bên nhau, khi vị Tổng Thống “tạm quyền” Dương Văn Minh tuyên bố đầu hàng, cùng vài chục tướng tá của chế độ Cộng hòa đã tự sát.

Còn, còn nhiều lắm những chiến sĩ vô danh tự tìm cho mình một cái chết vinh hơn sống nhục. Những giọt nước mắt rồi sẽ được tiếp tục nhỏ xuống để tiếc thương, thương tiếc về những oan khốc cho những người lính anh hùng, cùng biết bao chiến sĩ đồng bào vô danh khác. Chính họ đã viết nên trang sử đen tối nhưng vô cùng hãnh diện cho Chính Nghĩa Quốc Gia, những người Việt Tự Do không bao giờ chấp nhận chế độ cộng sản phi nhân.

Tháng Tư năm 1975, hàng trăm ngàn quân, dân, cán chính miền Nam đã bị đưa vào các trại tù “học tập cải tạo”, hàng chục ngàn người đã bỏ xác trong các trại giam, nạn nhân của chính sách trả thù thâm độc. Hàng vạn đồng bào đã chết tức tưởi nơi sương lam chướng khí vì chính sách đầy đọa trả thù ở các vùng kinh tế mới. Hàng ngàn người đã mất trắng tay vì bị đảng Cộng Sản Việt Nam ăn cướp tài sản, bằng chính sách cải tạo công thương nghiệp.

Tháng Tư 1975, đánh dấu giai đoạn cả nước Việt Nam trở thành nạn nhân của chủ nghĩa Cộng sản. Một chủ thuyết phi nhân man rợ đã gieo rắc tai ương thảm họa cho nhân loại nói chung và nhân dân Việt Nam nói riêng. Sau 38 năm áp đặt chủ nghĩa Cộng Sản trên toàn đất nước, Việt Nam hiện nay vẫn là quốc gia nghèo, chậm tiến, tham nhũng, độc tài toàn trị và liên tục vi phạm thô bạo các quyền làm người.

Tháng Tư, chúng ta nghiêng mình tưởng niệm những chiến sĩ anh dũng Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa đã hy sinh vì lý tưởng Tự Do, đã chiến đấu ngăn chặn chủ nghĩa Cộng Sản và bảo vệ toàn vẹn lãnh thổ trước thảm họa ngoại xâm.

Tháng Tư, chúng ta ngậm ngùi và ghi ơn các chiến sĩ dân chủ Việt Nam, đã vì lý tưởng Tự Do, Dân chủ, chủ quyền cho đất nước mà chịu cảnh đọa đầy, tù tội. Họ những người Việt Nam yêu nước can đảm đứng lên tranh đấu trước hiểm họa mất nước của kẻ thù phương Bắc.

Ba mươi tám năm về trước, không ai có thể nghĩ đến một ngày nào đó mình phải sống lưu lạc nơi xứ người, và cũng chẳng ai dám nghĩ rằng vì muốn có một cuộc sống Tự Do mà bao nhiêu người đã vùi thân xác mình tận rừng sâu hay ngoài biển cả.

Ba mươi tám năm mùa Quốc hận đã qua đi, dân tộc Việt Nam vẫn còn đắm chìm trong màn đêm tăm tối dưới sự lãnh đạo của Đảng cộng sản Việt Nam. Thác Bản Giốc, Ai Nam Quan, đất biển đảo do tiền nhân để lại lần lượt vào tay kẻ thù truyền kiếp Trung Quốc. Câu hỏi nào sẽ được đặt ra để Người Việt Nam tỵ nạn cộng sản tại hải ngoại này có thể làm gì cho đất nước!

Nhiều chính trị gia đã từng nói, sự lừa dối là thứ thuốc phiện của chủ nghĩa cộng sản. Chúng lừa dối người lẫn mình, bung bít thông tin để lừa người trí thức, nói láo với nông dân để nâng họ lên tận trời xanh, tâng bốc người ít học để họ làm điều ác, con lên án cha mẹ, vợ đầu tó chồng để rồi sau khi đạt được mục đích tất cả đều trở thành vật hy sinh, bị chính con người cộng sản thanh trừng giết hại chẳng gớm tay.

Chế độ cộng sản cai trị người dân bằng vũ lực như lời khẳng định của Mao Trạch Đông “Súng đạn để ra chính quyền, hay quyền lực đặt trên nòng súng”.

Nhân mùa Quốc hận lần thứ 38 năm nay, những tử sĩ Việt Nam Cộng Hòa tại Nghĩa Trang Quân Đội Biên Hòa đã được tên Thứ Trưởng Ngoại giao Việt Cộng Nguyễn

Thanh Sơn cùng phái đoàn cộng sản đến thăm vào ngày 1-3-2013 . Hình ảnh thấp nhang tưởng niệm trong một y phục không trang nghiêm đã để lộ bản chất thiếu lịch sự của một nhà ngoại giao.

Bên cạnh sự thăm viếng rất trang trọng và uy nghiêm của phái đoàn do ông Tổng lãnh sự Lê Thành Ân tòa Tổng lãnh sự Hoa Kỳ tại Saigon vào ngày 7-3-2013. Một âm mưu trá trở mới mà chúng ta cần phải đề cao cảnh giác.

Ngay chính nơi Nghĩa Trang phía Bắc những đồng đội của họ đã nằm xuống trong cuộc chiến chống quân xâm lược Trung Quốc vẫn còn bị hoang tàn bỏ phế, không cho phép một vòng hoa tưởng niệm vào ngày 17-02-2013 vừa qua thì làm gì họ có lòng tưởng niệm những tử sĩ QLVNCH.

Đây cũng là trò chơi chính trị dơ bẩn của một chế độ đầy mưu mô chước quỷ, đánh lận con đen, vàng thau lẫn lộn khi chúng một lần nữa đã đổi tên. Từ Nghĩa Trang dân sự nay trở thành Nghĩa Trang Nhân Dân huyện Dĩ An nhằm xóa tan di tích lịch sử, lợi dụng người chết để chạy tội bán nước.

Một lần nữa chúng âm mưu biến những sự hy sinh cao cả của người lính miền Nam thành chiến công thần thánh của chúng. Một hành động gian manh mà chúng ta những người còn sống hôm nay cần phải lên tiếng, minh oan cho hơn 16.000 tử sĩ Việt Nam Cộng Hòa đã nằm xuống trong nghĩa trang này chỉ vì lý tưởng Tự Do.

Là người dân Việt Nam, chúng ta phải biết rằng bọn cộng sản Việt Nam đã lừa đảo quá nhiều rồi, chúng dối trá lường gạt để cùng nhau chia chát làm giàu trên xương máu nhân dân mà không cần biết đến sự cùng cực đói nghèo cả một dân tộc. Tài nguyên quốc gia bị lần lượt tịch thu bán dần mòn vào túi tham của bọn tham ô lãnh đạo đảng.

Bao nhiêu công trình đang xây dựng bị dở dang, hàng loạt các tập đoàn kinh doanh thất thoát hàng chục tỷ đôla cùng toàn thể hệ thống ngân hàng tín dụng bị sụp đổ. Chỉ tính riêng trong tháng 1 và 2 năm 2013 đã có hơn 8.600 công ty xí nghiệp ngưng hoạt động (theo lời ông Vũ Đức Đam, Bộ trưởng Chủ Nhiệm Văn Phòng Chính Phủ CSVN).

Chúng đang lâm vào cảnh thiếu nợ ngập đầu nếu không có ngoại tệ để chi trả thì sẽ nguy cơ bị hủy diệt, cùng với chiến dịch đòi sửa đổi hiến pháp được khởi đầu bằng 72 cựu đảng viên trí thức trong nước.

Có nhiều người nước ngoài đã đặt thẳng vấn đề với người Việt chúng ta. Chúng ta thỉnh nguyện chính phủ Hoa kỳ và các nước phương Tây không trợ cấp, không mua bán hoặc tiếp tay cho một chế độ độc tài gian ác phi nhân quyền.

Trong khi đó, chính chúng ta trực tiếp hoặc gián tiếp chuyển về Việt Nam hàng tỉ đôla mỗi năm. Số tiền này chiếm hơn 1/3 ngân sách tài chánh của chế độ đương quyền, để nuôi dưỡng đảng cộng sản Việt Nam vẫn còn tiếp tục đề đầu, đề cổ người dân.

Mỗi một người Việt Nam phải suy nghĩ và tìm ra hướng đi cho chính chúng ta. Tẩy chay hàng hóa độc hại Trung Quốc, không mua hàng hóa Việt Nam, không du lịch và không gởi tiền về Việt Nam dù bất cứ hình thức nào.

Tuyệt đối không ủng hộ, không quyên góp cho bất cứ tổ chức nào để gây quỹ dưới danh nghĩa từ thiện, tôn giáo chùa chiền, trừ việc cần thiết để cứu giúp các thương phế binh, cô nhi quả phụ của các tử sĩ anh hùng.

Cộng đồng tị nạn Cuba đã thay đổi được xứ sở Cuba bằng cách không gởi tiền về thân nhân họ từ năm 2004-2009 và họ đã thành công. Cuba hiện là nước đang có chiều hướng phát triển hòa nhập theo sự tiến bộ của cộng đồng thế giới.

Tháng Tư có lắm người vui nhưng cũng có triệu người buồn. Lời này được phát xuất từ sự ăn năn, hối hận của một tên phạm, cựu Thủ tướng Việt Cộng Võ Văn Kiệt trước khi đã trở nên người thiên cổ.

Tại hải ngoại này đã biết bao nhiêu lần những “con buôn” chính trị, muốn xóa sổ quên đi sự bạo tàn của cộng sản trong những ngày đầu cưỡng chiếm được miền Nam.

Danh từ ngày Quốc Hận biến thành ngày Tỵ nạn, ngày Tự Do hay ngày Thuyền Nhân để từ bỏ một sự kiện lịch sử quan trọng đã làm điên đảo kẻ luôn tự xưng mình là chiến thắng.

Họ muốn chúng ta xóa bỏ hận thù cùng bắt tay với họ để quên đi quá khứ, một quá khứ dơ bẩn do chính cộng sản gây ra và bây giờ không muốn nhìn lại. Họ hô hào nghị quyết 36 để nối vòng tay lớn với chúng ta, những kiều bào hải ngoại, nhưng cũng chính họ dùng tiền của cướp giật của nhân dân trong nước để tiếp tục đánh phá chúng ta.

Ngày Quốc Hận không thể là ngày Việt Nam Cộng Hòa, những ai tiếp tay cho nghị quyết SJ455 vừa mới được lưỡng viện Quốc Hội Virginia ban hành là những kẻ phản bội lại cả dân tộc Việt Nam, là những thành Việt Gian đâm sau lưng chiến sĩ.

Trong khi cộng đồng tị nạn khắp mọi nơi đang tưởng niệm Ngày Quốc Hận 30-4 thì tại sao họ vận động cho ra đời Nghị Quyết này. Còn cộng sản Việt Nam là chúng ta còn tổ chức Ngày Quốc Hận, ngày 30-4 vẫn mãi mãi là ngày Quốc Hận để nhắc nhở cho con cháu chúng ta biết vì sao mà chúng ta có mặt tại xứ sở Tự Do này.

Ba mươi tám năm mùa Quốc hận đã đi qua, người dân trong nước đã quá ê chề dưới sự cai trị độc tài của đảng cộng sản. Việc bắt giam các nhà trí thức một cách rầm rộ trong nước gần đây đã nói lên sự sụp đổ không sớm thì muộn của đảng cầm quyền. Cho đến khi nào toàn dân không còn sợ hãi nữa và chúng ta ngưng nguồn tiếp tế cho họ thì lúc đó đảng cộng sản sẽ bị cáo chung.

Ba mươi tám năm qua, đã đến lúc Đảng Cộng Sản Việt Nam nhìn thấy cần sức mạnh khối tài lực của người Việt tại hải ngoại. Qua hình thức văn hoá vận bằng nghị quyết 36 để chiêu dụ những kẻ hám danh, trục lợi nhằm lũng đoạn hàng ngũ quốc gia.

Nhưng chúng đã hoàn toàn thất bại vì những thứ mà chúng kiếm được là những thành phần rác rưởi nhẹ dạ, hám danh, một loại phế thải trong tập thể cộng đồng Người Việt Quốc Gia đang sống lưu vong tại hải ngoại.

Ở đâu và bất cứ thời nào cũng có những tên Việt gian trở mặt theo kẻ thù để đâm sau lưng chiến hữu và đồng bào bất chấp hậu quả. Bọn tay sai này chỉ biết có tiền, nhắm mắt vâng theo để quây phá làm tan rã khối đoàn kết chống cộng của chúng ta.

Tháng Tư xứ người nắng ấm tình nồng, tháng của đất trời vào Xuân chim hót líu lo, nhiều cụm hoa đại màu rực rỡ như khoe sắc khắp mọi nơi. Màu cỏ non xanh mượt cùng những cơn mưa nhẹ bất chợt buổi chiều đã gợi nhớ lại nỗi buồn trong lòng người xa xứ. Qua rồi những ngày tháng Tư buồn thảm lê thê trong lòng người xa xứ.

Tháng Tư năm nay, chúng ta đốt nén nhang, cầu nguyện những người quá cố hãy vì sự tồn vong và tương lai đất nước, giúp chúng ta nghị lực và sáng suốt để tiếp nối đoạn đường. Xin cúi đầu, tưởng niệm anh linh, liệt sĩ đã vì quốc vong thân phù trợ chúng ta thêm dũng cảm để tiếp tục cuộc đấu tranh vì chính nghĩa.

Với tất cả lòng thành và nhiệt tâm chúng ta sẽ cùng toàn dân trong nước đòi cho được “Dân chủ, Nhân Quyền và Chủ Quyền” cho đất nước và dân tộc Việt Nam.

Cộng Sản Việt Nam đang trên đà suy sụp trước sự bất mãn của toàn dân từ quốc nội đến khắp năm châu. Bản Kiến Nghị 72 của 72 nhà trí thức phản tình cộng sản đã được Người Việt khắp mọi nơi hưởng ứng nhiệt thành, Thư của Hội Đồng Giám Mục Việt Nam và mới nhất là Bản Tuyên Bố Công Dân Tự Do đã được hàng vạn người trong và ngoài nước hưởng ứng: đòi hủy bỏ điều 4 hiến pháp, đa nguyên đa đảng trong một cuộc bầu cử tự do. Quân đội phải là lực lượng phục vụ dân chứ không phải phục vụ đảng, phi chính trị hóa quân đội.

Ngoại trưởng Hoa Kỳ John Kerry vừa vinh danh blogger Tạ Phong Tần, người đã bị cộng sản kêu án 10 năm tù là một trong 10 phụ nữ kiệt xuất của thế giới năm 2013, nhân Ngày Phụ Nữ Quốc Tế 8-3 năm nay. Bên cạnh danh dự lớn lao này, còn có Blogger Huỳnh Ngọc Chênh người đã có những bài viết cổ súy quyền tự do báo chí và ngôn luận nhằm tố cáo nhà cầm quyền cộng sản vi phạm trầm trọng trên trang blog của mình, cũng đã được tổ chức phóng viên Không Biên Giới Quốc Tế tặng giải thưởng “Công dân mạng 2013”. Giải thưởng đã được tổ chức tại Paris vào ngày 12-3-2013

Có mùa Quốc hận 30-4 nào mà chúng ta không ngóng trông một cơn bão chính trị đột biến để giạt sập chế độ cộng sản hiện hành. Có mùa Quốc hận nào mà chúng ta không mơ ước cho đất nước và dân tộc Việt Nam sớm thoát khỏi chế độ độc tài toàn trị.

Đã đến lúc mỗi một người dân Việt Nam không còn sợ hãi cùng hòa nhập với “Lời tuyên bố Công Dân Tự do”, sẽ trở thành sợi dây bền vững kết nối hàng triệu triệu trái tim Việt Nam hầu xóa tan một thể chế độc tài toàn trị, bảo thủ và ngu xuẩn.

Từ ngày hôm nay chúng tôi khẳng định rằng, chúng tôi sẽ sống và hành xử như những người tự do với trọn vẹn nhân phẩm thiêng liêng. Giờ của tự do đã điểm tất cả mọi người hãy cùng nhau lên đường!!! (Lời tuyên bố mới đây của Blogger Trần Quốc Việt trên trang mạng Danlambao)

"Tôi chưa thấy một đêm nào dài thế. Cũng chưa thấy có ngày mai nào không thế. Vì người ta cần ánh mặt trời Tỉnh dậy đi lũ chúng ta ơi!" Thơ nhà báo dũng cảm Nguyễn Đắc Kiên (Hà nội 25-2-2012).

Ngày tàn của đảng cộng sản Việt Nam sẽ không còn bao lâu nữa... Những kẻ bạo phát rồi sẽ bạo tàn. Lịch sử dân tộc đã chứng minh điều đó.

*Arlington, mùa Quốc hận 30-4-2013
Mũ xanh Phạm Văn Tiền*

"Hồi ức của một người Sài Gòn về tháng Tư oan nghiệt"

Tưởng Niệm ngày Quốc Hận 30-4

46 Năm Miền Nam Tự Do thân yêu mất về tay cộng sản xâm lược.

46 năm nhớ về Sài Gòn thân yêu.

Hồ Đắc Vũ

46
năm
nhớ
Saigon

■ HỒ ĐẮC VŨ

Ngày 8-4-75, Tôi đi làm về, chạy chiếc Vespa từ xưởng phim của anh Nguyễn Vị (Đang sản xuất phim Hoa Lư, phim vẽ đầu tiên của LIDAC Films, Sài Gòn) qua cầu Thị Nghè trên đường Hồng Thập tự, qua Bru Điện, tính mua bánh mì về ăn tối với gia đình, vừa tới Nhà thờ Đức Bà thì có 2 tiếng nổ lớn, tôi ngừng xe gần tượng Đức Mẹ, chung quanh mọi người tỉnh bơ, như không gì xảy ra.

Trước mặt, ngay cửa chính Nhà thờ, 2 chiếc xe Hoa Kỳ (Loại xưa thường cho thuê đám cưới ở SG) một đỏ, một xanh dương, mạ kền bóng loáng, Tướng Nguyễn Cao Kỳ, đang đứng chỉ chỗ lên trời với các cận vệ mặc thường phục.

46 NĂM, NHỚ SÀI GÒN

Tivi buổi tối, tin trung úy phi công VNCH, Nguyễn Thành Trung phản trắc, chơi 2 trái bom xuống Dinh Độc Lập.

Sáng mai tôi đi làm, Sài Gòn rất bình thường, hình ảnh mỗi đêm của cuộc chiến Tổng Lê Chân, Bình Long đẫm máu vẫn chưa làm rung rinh thủ đô yêu mến này.

Cuối tuần tôi chở vợ con trên chiếc xe hơi Citroen ghé ăn bò bía ở hồ con rùa, hoặc phở Quyền Võ Tánh, Phú Nhuận.

“Ngày 28-4-1975, Tổng Thống Gerald Ford, Ngoại Trưởng Henry Kissinger, Phó Tổng Thống Nelson Rockefeller, những đạo diễn của tuồng “Đzọt khỏi Sài Gòn” họp khẩn tại Tòa Bạch Cung để bàn luận và hoạch định cuộc di tản của người Mỹ. Đây là màn cuối trong bi kịch chiến tranh Việt Nam”

Đùng một cái, chiều 28-4-75, ông anh họ bên Không Quân: Mây chuẩn bị cho vợ và 2 con, tao ghé là dzọt lên phi trường TSN, C130 đợi sẵn, tao có ưu tiên.

Người bạn Trung Úy Hải Quân ghé nhà 8 giờ tối: Cha thu vén gọn nhẹ, tui ghé đưa cả nhà qua Nhà Bè, tàu đợi sẵn, đi thôi, mắt nước rồi!

“Ngày 28-4-75, bao nhiêu thường dân Sài Gòn nhón nháo trước cửa Tòa Đại Sứ Mỹ xin xỏ Visa trốn qua Mỹ trước khi Cộng quân xơi tái Sài Gòn”

Tối 28-4-75, 10 giờ đêm. Một người bạn thân tới nhà: Ông rành tiếng Anh, khi tui cần, giúp giùm, lúc anh ra cửa, tôi thấy khẩu súng ngắn lặn sau lưng. (Anh là bạn thân thời đại học Vạn Hạnh).

“Dân SG leo tường, cố lọt vô Tòa ĐS Mỹ để tới khu vực trực thăng di tản trong khuôn viên, thậm chí họ còn leo tới sân đáp trực thăng trên nóc tòa ĐS Mỹ để ăn theo những chuyến di tản cuối cùng ngày 29-4-75”

29-4-75. Sài Gòn nghẹt thở, mùi chiến tranh khét lẹt, tôi lại chơi một vòng Vespa. Dân Phú Nhuận nhào vô các chung cư, tư gia của Mỹ đã bỏ đi dọc đường Công Lý (Khu phi trường) khiêng hết mọi thứ. Tôi chạy lên Hội Việt Mỹ. Tan nát! Cả một thư viện đẹp đẽ ngày nào, thành bãi rác. Máy chú nhóc khiêng hết sách bỏ ra sân, chỉ lấy kệ gỗ, bàn ghế.

Tôi hỏi một em.

- Cho anh xin mấy quyển sách kia?

- Khiêng đi cha! Nặng thấy mẹ!

Nhưng tôi cũng đành tiếc nuối nhìn bộ tự điển bách khoa Britannica lặn lóc dưới sân, không chở đi được.

Ra công sau Hội Việt Mỹ, queo phải là đụng ngay tư dinh Đại Sứ Mỹ (Martin), mọi người đang lấy đồ, tủ lạnh, giường ngủ, salon, đồ xưa giả cổ, cả kho thực phẩm đông lạnh nằm bên bãi cỏ, xe Lam, xe 3 bánh, xe hơi nhà tới chờ đi. Tôi ghé vô, coi thử nhà Đại Sứ ra sao.

Căn phòng lớn bên phải.

2 thang nhóc đẩy cửa, tôi bước theo.

Mẹ ơi! Toàn bộ súng ngắn, dài đủ loại trên giá, nón sắt, quân trang, tôi biết đây là phòng bảo vệ của đơn vị TQLC Mỹ.

Thằng nhỏ nói giọng Quảng Nam.

- Chú biết bèn hông?

Nó đưa cái hộp, có khẩu P-38 và 5 viên đạn.

- Biết.

Tôi cầm lấy, vô đạn, chĩa lên trời.

- Vậy là bán được.

Thằng nhỏ đòi khẩu súng, tôi đưa.

Đi một vòng ra sau, nhà bếp vẫn còn đồ ăn tươi bày trên bàn với rượu chát đỏ, bia lạnh, 2 anh trai trẻ ngồi ăn, nốc rượu ngon lành.

- Ăn không chú? Nhiều lắm, toàn thịt bò nướng.

Tôi cười.

Qua căn phòng trống, tới dãy phòng tắm, nghe tiếng nước xì xèo, cửa mở.

Một anh thanh niên trần truồng, đầy bọt trên người nhe răng.

- Ở tù quận nhất mới ra, 3 tháng chưa tắm... Mẹ! đã thiệt!

Có tiếng piano thưa thớt vắng vắng.

... Ai chơi piano vào lúc này? Không lẽ Beethoven?

Tôi theo tiếng đàn, qua hành lang tới một phòng toàn bộ màu xanh như bàn Bi Da, từ thềm, tới màn cửa, mỗi cửa sổ dài có 2 chân đèn đồng cao, giữa phòng là chiếc piano thật lớn bằng gỗ nâu đậm, nắp đàn mở lên cao.

- Tưng! Tưng, tưng! Tưng.

Tiếng piano rời rạc.

Tôi bước vòng ra trước đàn

Một anh có tuổi, tóc bạc, quần ka ki lính, đang đục cây đàn, ngược lên nhìn tôi.

- Gỡ hết bộ dây này là kiếm bộ dây khác, toàn đồng thau đắt tiền, còn mới là cả vài cây vàng!

Tôi lặng người nhìn chiếc đàn Steinway quý giá, to nhất, đẹp nhất mà tôi từng thấy đang rung rinh tình tang dưới chiếc búa nhỏ lộc cộc.

Ra tới sân, mọi người vẫn khiêng vác bàn ghế giường tủ sa lông, đèn, thực phẩm chất lên xe ...

Thằng nhỏ khác kéo tới 1 thùng gỗ.

- Chú! Máy cát sét phải không?

Nó chỉ qua thằng có súng P-38.

- Nó hên lấy được 2 máy cát sét với khẩu súng, tui chưa có gì!

Tôi nhìn thùng gỗ, nổi da gà.

- Nhỏ! Thùng lựu đạn, bỏ đi.

- Sao chú biết? Tui đập ra coi cái gì

Tôi phóng lẹ ra xe Vespa, quay lại thấy thằng nhỏ lấy cái chân đèn lớn đập âm âm vô thùng lựu đạn, đập máy, xe không nổ, tôi đành dắt xe chạy thẳng tới đường Hai Bà Trưng, chạy mấy bước.

- Chú! Coi tui bén!

Thằng nhỏ chĩa khẩu P-38 lên trời, chơi liền 5 phát.

Vespa nổ máy, tôi tống hết ga về nhà.

- Sao ác hơn vậy? Người ta bắn giết, súng đạn khó lường, đi lòng không làm gì?

Ngày 29-4, Cộng Sản nằm vùng đã ló mặt khắp nơi, thắt vải đỏ, vải xanh, đưa nào cũng súng ngắn. Trưa thằng bạn nói khổ, độc thân muôn thuở, Đại Úy Không Quân ghé nhà ăn cơm, làm vài lon bia.

Nó muốn khóc.

- Mấy cát giùm tao khẩu P-38, 20 viên đạn, 5 lượng vàng, tao về Cần Thơ thăm gia đình, nếu tao không trở lại, thì chừng đó thuộc về mày, có thể tao biến luôn...

Nó leo lên chiếc Honda 90, tôi treo bình 4 lít xăng, bỏ túi vải 6 lon bia, mấy lon xúc xích, thằng bạn chạy đi, mắt tôi khô ran, cô vợ thút thít.

- Vậy là Sài Gòn tiêu rồi anh!

"Ngày 30-4-75, sau khi tuyên bố đầu hàng trên radio, Tổng Thống Dương Văn Minh và các tùy tùng, bị quân Cộng Sản dẫn độ ra khỏi Dinh Độc Lập. Việt Nam Cộng Hòa sụp đổ khi chiếc Xe tăng Cộng Sản đã húc ngã cánh cổng sắt, nhào vô chiếm Dinh."

Trưa 30-4, ở cư xá cầu Công Lý, Phú Nhuận, mọi người đổ ra đường như ngày xưa coi duyệt binh, tôi đứng với máy hình và cuộn phim duy nhất, chứng kiến phút giây sụp đổ của Sài Gòn, của miền Nam, của đất nước tôi...

Mọi người yên lặng, nhìn qua bên kia đường Công Lý, khởi ngữ tư Nguyễn Huỳnh Đức là một trung đội Dù, quần áo, nón, ba lô vũ khí đầy đủ và chính tề đang yên lặng đi về hướng Dinh Độc Lập, người đi đầu, lon Thiếu Úy, có một chiến sĩ mang đại liên M60, và người khác mang M79.

Từ hướng Dinh Độc Lập, bên kia cầu Công Lý, ngay chùa Vĩnh Nghiêm, 2 xe molotova, chở đầy lính Cộng Sản với cờ Mặt Trận Giải Phóng, băng qua cầu. ngừng lại.

Trung đội Dù cũng ngừng lại.

Mọi người bên đường ngừng thở!

Trên chiếc molotova đầu, một người lính đội nón tai bèo, nhảy xuống, bước qua bên kia cầu, nơi trung đội Dù đang đã dừng lại bên đường.

Họ nói với nhau điều gì, không ai nghe, lịch sử cũng không biết.

Nhưng.

Trung đội Dù lặng lẽ, cởi ba lô, vũ khí, nón, đặt xuống đất.

Đoàn molotova Cộng Sản chạy nhanh về hướng phi trường (Sau này tôi biết được đám quân CS này muốn đi chiếm Bộ Tư Lệnh Hải Quân ở bến Bạch Đằng, đi lạc về hướng phi trường, nên dựng trung đội Dù ngoài dự tính)

Giây phút tắt hơi lịch sử của Sài Gòn nảy lên khi các chiến sĩ Dù, ném vũ khí, bỏ ba lô, cởi áo quần chạy qua bên này đường, bà con ôm lấy, ôm lấy, ai cũng khóc. Tôi cũng khóc.

Và tôi chụp hình.

Hôm 1-5-75.

Tôi mang một máy hình, một máy quay Bolex 16, tới khu công viên trước Dinh Độc Lập.

Lính Bắc Việt và lính Mặt trận Giải phóng đầy mọi nơi, cách phân biệt là lính Mặt trận Giải phóng không đội nón cối, đen thui, què mùa, nói giọng Nam và ít nói; lính Bắc Việt chơi nón cối, răng vấu, nói nhiều văng nước miếng, hay nói địt mẹ, thường hỏi mua đồng hồ đeo tay (Mà túi không có tiền!).

Khu vườn cây trước Dinh Độc Lập đã trở thành chợ trời ngay từ sáng 30-4, người ta gạ bán đồng hồ (thiệt và giá), radio 2 băng, dép da, nón vải, khăn tắm...

Tôi chụp hình, quay phim tới tấp, Mẹ! làm gì có cơ hội quay, chụp những biến cố lịch sử này, tôi mê mẩn hành nghề, tôi bấm máy lia lịa bên mấy cô giải phóng.

- Ê!

Bàn tay chụp cổ áo tôi.

- Ê! Làm gì mà chụp hình quay phim tí tung dzậy? Báo nào, Đài Nào? Tay sai bọn Mỹ hả?

Tôi quay lại.

- Không! Tôi quay kỷ niệm, ngày thống nhất mà.

Trước mặt tôi là tay lính Giải Phóng, súng ngắn, trên tay cầm máy hình cũ mèm.

- Không có kỷ niệm gì ở đây! Tôi là cán Bộ Văn Hóa... Tịch thu máy quay và máy hình của anh vì vi phạm luật cấm.

Tôi lên con.

- Mẹ! Luật gì?

- Ở ơ!

Thằng Giải Phóng ngọng, nó đưa khẩu K 59 lên.

- Luật này!

Tôi ngọng, im, đưa máy, biến lẹ.

Về nhà buồn thúi ruột.

Bao nhiêu hình, phim về ngày tôi và chúng ta mất Sài Gòn cũng mất luôn.

Tôi ngồi im trong phòng tắm.

- Ê! Cha ngủ trưa hả?

Vợ tôi đập cửa.

Tôi chửi.

- Tổ cha thằng Giải Phóng, cướp máy tao!

Vợ tôi cười khà khà.

- Túi nó lấy cả Sài Gòn, chơi luôn cả nước, máy anh ăn thua gì! Quên đi.

Làm sao tui quên được trong cả cuộc đời còn lại!

HĐV

Tàu Trường Xuân đã được tàu Maersk của Đan Mạch vớt.
(Nguồn: Meo Hoang st từ Cathy Fosse Lefrancois)

Thuyền Trưởng Phạm Ngọc Luy
trại Dodwel 1975

Nguồn: Fb Thanh Phương

Tháng 11/1974, tàu Trường Xuân ra Hòn Khôi lấy muối để chở đi Singapore. Gió Đông Bắc thổi mạnh, lùa từng cơn gió giật vào vịnh, khiến những ghe nhỏ không thể cập vào tàu để vơi muối. Số muối dự định chở sang Singapore phải bỏ lại đến 1 phần 3.

Tàu Trường Xuân rời Việt Nam đang lúc tình hình chiến sự nghiêm trọng. Giao kèo chuyên chở hàng hóa trong vùng Đông Nam Á đến hết tháng 06/75 mới có thể trở về Việt Nam. Tôi thật sự lo lắng miền Nam không thể đứng vững, vì đồng minh đã bỏ chạy, còn Bắc quân có cả một hậu phương rộng lớn: Trung Cộng và các nước trong khối Liên Xô.

Trường Xuân đến Singapore, ghé Bangkok, rồi đi Phi Luật Tân... Hết Cebu đến Manila, qua Ternate Nam Dương rồi đến Balikpapan thuộc Borneo. Tình hình đất nước ngày một khốn trương. Qua đài BBC, VOA, hết Quảng Trị, Đà Nẵng, Qui Nhơn, đến Nha Trang, miền Cao Nguyên Trung Phần rơi vào tay Cộng Sản.

Quân đội Miền Nam tiếp tục di tản, cảnh dân chạy loạn thật hỗn loạn, bi thảm. Những sà lan, những ghe thuyền chở đồng bào tị nạn từ miền Trung trôi dạt ngoài biển, không lương thực, không nước uống.

Hình ảnh những bao rác đựng xác trẻ con đem từ các sà lan xếp thành hàng dài ngoài bãi biển Vũng Tàu cùng những hình ảnh bày trẻ lạc cha mẹ trong các trại tị nạn đã gây nhiều bàng hoàng và xúc động mãnh liệt.

Tôi không phải là một sĩ quan trong Quân đội cầm súng chống quân thù. Tôi là một nhà hàng hải, có thể giúp được gì cho Quê Hương, cho đồng bào trong cảnh khói lửa điêu linh này? Tôi rất muốn được giúp đồng bào tôi, được cùng chia sẻ với đồng bào trong giờ phút đau thương này. Ngồi trên con tàu cách xa quê hương ngàn dặm mà lòng tôi bồn chồn như lửa đốt...

Tôi cố hồi tưởng và viết lại những sự kiện đã giúp cho 3628 đồng bào chúng tôi bắt chập hiểm nguy, cùng nhau vượt biển khơi để tránh khỏi rơi vào tay Cộng Sản và đi tìm Tự Do.

Sau đây là diễn tiến của nhiều việc đã đưa đến chuyển đi định mệnh của tàu Trường Xuân. Những sự kiện mà sau này lúc ngẫm nghĩ lại thì tôi thấy dường như đã được sắp đặt một cách huyền diệu để đưa tàu Trường Xuân ra khơi, để thử thách mọi người trên tàu phải phấn đấu để đạt được niềm ước vọng quý giá là hai chữ Tự Do.

Tàu Trường Xuân rời bến Kho Năm, Khánh Hội, Saigon hồi 13:25 giờ phút trưa ngày 30/04/1975 sau khi Tướng Dương Văn Minh tuyên bố đầu hàng, và quân Cộng sản tiến chiếm Saigon hồi 10 giờ sáng...

*1. Ngày 03/04/75, đài Phát thanh Úc loan tin: “Quân đội Cộng sản còn cách Thủ đô Sài Gòn 60 cây số và đang tiến về Thủ đô không gặp sự kháng cự nào.”
Tàu cập bến Pare Pare, tôi loan tin trên cho thủy thủ đoàn. Tất cả đều muốn về với gia đình. Tàu Trường Xuân quyết định chỉ ghé Singapore lấy hàng rồi quay trở về Saigon.*

2. Lúc ghé Singapore, Cơ khí trưởng tàu Trường Xuân đi phố chơi, ăn nhậu say, khi về đến công trường cảng thì bị vấp ngã, bị thương ở đầu bất tỉnh nhân sự. Cảnh sát phải chở đi nhà thương điều trị. Tàu Trường Xuân về đến Saigon, Cơ khí trưởng xin tạm nghỉ việc để điều trị vết thương.

Vị Cơ khí trưởng này thường phát biểu ý tưởng có nhiều thiện cảm với phe bên kia cho nên tôi nghĩ rằng nếu anh ta không gặp tai nạn thì đến ngày 30/04 chưa chắc anh ta đã chịu xuống tàu để di tản và đến giờ phút cuối cùng thì không dễ gì tìm được một người Cơ khí trưởng.

3. Tàu Trường Xuân về đến Saigon ngày 17/04/75, cập bến Thương cảng Khánh Hội gặp nước ròng nên tàu cập bến quay lái (phía sau tàu) ra biển. Tàu đã đến hạn lên ụ để tu sửa đại kỳ hàng năm. Vì Công xưởng Hải quân bận việc nên tàu chỉ tu sửa những bộ phận cần thiết ngay tại bến thay vì nằm ụ cả tháng trời.

Tàu lấy hàng 300 tấn sắt vụn, lấy 80 tấn dầu, 100 tấn nước ngọt và 10 bao gạo để chuẩn bị đi Manila. Tàu có thể khởi hành ngày 24/04/75 nhưng tôi nán ná chưa khởi hành vì tình hình đất nước mỗi ngày một nghiêm trọng...

4. Tôi xin Công Ty Vishipco tuyển dụng Cơ khí trưởng Lê Hồng Phi. Mãi đến sáng ngày 29/04/75 Công Ty mới chấp thuận cho Cơ khí trưởng Phi nhận việc.

5. 5 giờ chiều ngày 29/04/75 (17:00), tôi xuống tàu không gặp Cơ khí trưởng Phi, và sĩ quan phụ tá cho biết là Phi đã về nhà đưa gia đình ra bến thương cảng để cùng di tản. Tôi dùng phấn viết lệnh rời bến lên bảng đen cho thủy thủ đoàn: “Tàu rời bến ngày 30/04/75 hồi 11:30 sáng.”

6. 06:00 giờ sáng 30/04/75, Trần Khắc Thuyên chở tôi ra tàu cùng với Phạm Trúc Lâm. Đường sang thương cảng Khánh Hội bị chắn nhiều khu phố. Sau khi quan sát

tàu, Thuyền đưa tôi về nhà để hướng dẫn hai xe GMC chở khoảng 200 người gồm gia đình, thân nhân và bà con lối xóm, ra thương cảng...

7. Bình thường trước khi tàu khởi hành, sĩ quan Phụ tá phải cho thử tay lái trên đài Chỉ huy để bảo đảm chạy tốt, và chính tôi cũng thân hành tự kiểm soát lại. Tuy nhiên sáng 30/04/75, tôi nhớ là đã tự nhủ phải đi kiểm soát lại tay lái xem có gì trục trặc không, nhưng tôi lại quyết định không thử tay lái vì bụng bảo dạ: “Giờ này mà còn đi lo những việc nhỏ... Cộng quân đã tiến vào Saigon rồi... Việc thử tay lái đã có sĩ quan phụ tá lo...”

Rồi tôi lại tự trách sao lại đi lo những chuyện không đáng lo. Và thực ra không hiểu vì sao chính Sĩ quan Phụ tá lần đó cũng quên thử tay lái trước khi nhổ neo, vì nếu được biết trước tay lái đã bị hỏng hay bị phá hoại thì tôi đã không dám cho tàu rời bến.

8. 09:00 giờ sáng, Sĩ quan Vô tuyến điện Nguyễn Văn Diệt yêu cầu tôi ra công thương cảng để can thiệp với nhân viên cảnh sát gác cổng cho gia đình anh vào trong lên tàu để di tản. Ra đến cổng thì thấy đồng bào chạy nhón nhác như một đại nạn đang ập đến. Không thấy gia đình, Diệt xin nghỉ ở lại tìm gia đình...

Một thủy thủ đoàn tối thiểu phải có Thuyền Trưởng, Cơ khí trưởng và Sĩ quan Vô tuyến, nhưng bây giờ Sĩ quan Vô tuyến đã xin ở lại. Tôi đành phải chấp thuận vì biết dù có ra lệnh buộc anh phải đi cũng chẳng được... (Ba năm sau anh Diệt di tản bằng thuyền, định cư ở vùng Virginia. Sau bị tai nạn xe cộ đã mất.)

Tôi buồn bã trở về tàu, trong lòng hoang mang lo ngại vì không biết tìm đâu ra một Sĩ quan Vô tuyến điện trong giờ phút này. Vừa về đến tàu thì gặp anh Nguyễn Ngọc Thanh, Sĩ quan Vô tuyến điện của một tàu khác đến xin nhận việc. Tôi mừng rỡ nhận lời ngay và thầm cảm ơn Trời Phật sao đã khéo léo xếp đặt. (Anh Nguyễn Ngọc Thanh đã mất tại Pháp quốc.)

9. Khoảng 12:00 giờ trưa, dân cũng như quân ào ào đổ xuống tàu. Cầu thang để leo lên tàu đã bị gãy. Cơ khí trưởng Phi báo tin tàu có thể khởi hành và tôi ra lệnh khởi hành.

Vừa mở dây buộc cho tàu tiến nhẹ, bẻ nhẹ tay lái sang phải, tàu chạy thẳng. Tay lái không ăn! Tàu ngừng chạy, cập lại bến. Tôi mới nhận ra là tay lái đã bị hỏng. Hệ thống tay lái dùng dầu ép để điều khiển bánh lái, nhưng sau được biết hệ thống điều khiển bánh lái đã bị kẻ nào phá hoại trút dầu ra và cho nước vào. Thật là một sự kiện kinh hoàng đến choáng óc. Tôi đã thoáng nghĩ đến việc hủy bỏ chuyến đi...

Cơ khí trưởng sau khi xem xét lại hệ thống lái, cho biết tay lái phòng hồ còn sử dụng được. Trong suốt cuộc đời làm Thuyền trưởng tôi chưa bao giờ phải xử dụng tay lái phòng hồ, mà bây giờ lại không có lấy được một người thủy thủ biết lái. Chưa biết đối phó với tình huống nan giải thì một người đứng gần đó tự nguyện nhận điều khiển tay lái phụ...

10. Khoảng 13:00 giờ, nước bắt đầu lớn – thủy triều lên. Tôi cho mở dây ở phía lái tàu để tàu tự động xoay 180 độ trên sông, hướng mũi ra khơi... Ngay lúc tàu vừa rời bến, một cơn gió nhẹ thổi từ bờ đẩy tàu ra giữa sông.

13:25 giờ tàu khởi hành. Từ đài Chỉ huy, tôi ra lệnh lái tàu qua một ống loa dài chừng 20 thước dẫn đến người bẻ bánh lái ngồi trong một cái chòi ở phía sau tàu. Lúc đầu tôi ra lệnh sang phải 10 độ thì tàu lại hướng sang phía trái. Tôi chợt nhận ra ngay là núm điều khiển tay lái phụ chỉ ngược chiều với hướng tàu chạy. Bắt đầu từ đó, muốn tàu sang bên phải thì tôi lại ra lệnh ngược lại. Cứ thế mà đi trên sông.

11. Đến khúc sông rộng, tàu đang chạy ngon trơn, bỗng Cơ khí trưởng hét lên qua ống loa: “Thuyền trưởng cho bỏ neo ngay! Phải ngừng máy đèn!”
Ai bỏ neo bây giờ? Bỏ neo rồi làm sao kéo neo lên? Máy tàu ngưng, tàu vẫn chạy ngon trơn.

Đầu óc rối như tơ vò! Nhưng lúc này cần phải bình tĩnh, không thể làm một quyết định sai lầm. Tôi biết rằng không thể bỏ neo ngay lúc này khi máy trên tàu bị hỏng và sẽ không dùng máy để kéo neo lên được. Cũng không thể để tàu chết máy nằm dọc bờ sông vì khi nước triều xuống thì tàu sẽ mắc cạn và tàu sẽ lật nghiêng. Cách còn lại duy nhất mà tàu có thể tự cứu vẫn là tìm cách cho tàu lên cạn, mũi ghéch lên bờ, chân vịt chìm dưới nước. Chờ máy sửa xong thì tàu sẽ tự rút ra được.

Chiều xuống, tàu vẫn đâm mũi vào bờ chờ sửa máy. Hỏa châu của cộng sản mừng thắng trận nổ vang rền, sáng rực khu Rừng Sắt. Tàu không thể rút ra được vì không còn hơi ép cho nổ máy. Cái nguy căn bản nhất là không còn hơi ép để cho chạy máy đèn. Máy đèn chạy mới có thể có hơi ép làm nổ máy cái.

Cơ khí trưởng Phi cho biết nhân viên châm dầu đã tự ý khóa hệ thống làm nguội máy đèn... Đây có thể là một hành động vô ý thức hay là phá hoại, nhưng tôi nghĩ bây giờ không phải là lúc xét xử và điều tra mà phải làm sao cứu vãn được con tàu. Tàu ở tình trạng hiểm nghèo. Tôi đã phải tự trấn an: “Cần bình tĩnh! Nếu tàu nằm mắc cạn ở đây chắc chắn Cộng sản sẽ bắt hết mọi người. Cùng lắm chúng xử bắn mình là cùng...”

Tự nhủ như thế để tâm trí không bị rối loạn vì nếu làm những điều sai lầm trong giờ phút này là mất hết.

Tàu kéo Song An từ Vũng Tàu về đi ngang vào đúng lúc này. Nhiều người lên tiếng kêu cứu nhưng Song An vẫn chạy thẳng. Trong lúc đó có một chiếc tàu Hải quân nhỏ chạy từ hướng Saigon đến. Tàu Hải quân thấy vậy bèn nổ một phát súng thị uy.

Tiếng nổ âm vang chấn động lòng ngực, Song An quay trở lại. Sau nhiều lần cố gắng kéo tàu Trường Xuân dây kéo đều bị đứt. Đến gần tới thì nước lớn, Song An mới kéo được tàu Trường Xuân ra sông, rồi tiếp tục kéo cho mãi đến 08:00 giờ ngày 01/05/75 mới tới Vũng Tàu.

12. Rút kinh nghiệm di tản từ Miền Trung đã có bạo động trên những xà lan, cho nên tàu vừa rời bến Saigon, tôi đã kêu gọi thành lập Ban Trật tự và Ban Cứu thương. Nhờ sự tận tâm của Ban Trật tự nên không xảy ra bạo động. Nhờ Ban Cứu thương, đã có em bé sinh ra trên tàu, giữa biển cả, được mẹ tròn con vuông.

13. Vừa tới Hải phận Quốc tế, lệnh hạ khí giới được triệt để tôn trọng. Tàu khởi hành ra khơi mà tám cần trục kéo hàng vẫn chưa được hạ xuống. Thật là may mắn khi chúng tôi gặp biển lặng và sóng êm. Nếu biển động những dây buộc cần trục sẽ bị đứt.

Cần trực nặng cả tấn sẽ rớt xuống tàu và nhiều người có thể bị thương hay bị thiệt mạng vì tai nạn khủng khiếp này.

14. Gần tới ngày 01/05/75, sau khi vớt được anh Vũ Văn Thu, tôi cảm thấy yên tâm hơn. Tôi tin tưởng đồng bào đều chứng kiến việc làm đầy thiện chí, lo lắng cho sự an nguy của một nhân mạng, mà mọi người cũng sẽ từ bỏ lòng vị kỷ và nghĩ đến những người đồng cảnh ngộ với mình.

15. Nhờ có Sĩ quan Vô tuyến gửi đi những tiếng kêu cứu nên con tàu thiên thần Clara Maersk đã đến cứu và đưa chúng ta đến bến bờ Tự Do.

16. Ngày 02/05/75, khi tất cả mọi người đã được chuyển sang tàu Clara Maersk an toàn thì một người từ phòng máy đi lên, thấy tôi vẫn đứng một mình trên đài chỉ huy. Lòng tôi vẫn luyến tiếc con tàu đã cứu bao nhiêu đồng bào và gia đình mặc dù họ đã phải trải qua những hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Thân hữu này nhìn tôi với cặp mắt thật buồn rồi nói: “Tôi vừa ở phòng máy lên, phòng máy đã ngập nước. Thuyền trưởng phải rời tàu ngay.” Nói xong anh lặng lẽ bước sang tàu Clara Maersk. Tôi đã đi nhiều nơi và gặp nhiều thân hữu Trường Xuân, có để ý tìm gặp vị thân hữu này nhưng vẫn chưa tìm ra.

Hội Ngộ Trường Xuân 30 năm ở Houston vào đúng ngày 30/04/2005, tôi đã gặp Đại Úy Cơ khí trưởng Nguyễn Thế Phiệt, người đã tự nguyện xử dụng tay lái phụ.

Ngày 12/06/2006, tôi được gặp lại Trưởng Ban Lực Lượng Đặc Biệt Bùi Đăng Sự đi trên chiếc tàu Hải Quân nhỏ từ Saigon chạy ra. Anh đã bắn phát súng thị uy bằng súng phóng lựu M79, nên tàu Song An đã quay lại đưa 3628 người chúng ta ra khơi.

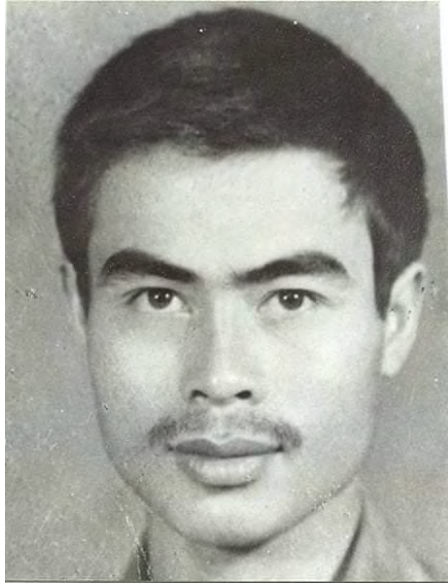
Anh Sự và một số người trên tàu Hải quân đã lên tàu Trường Xuân trong lúc tàu Song An buộc dây kéo tàu Trường Xuân ra khỏi cạn.

32 năm đã trôi qua mà hình ảnh và diễn tiến chuyến đi định mệnh của tàu Trường Xuân vẫn còn in rõ trong tâm trí tôi. Những sự kiện dường như đã được tiền định để cho tất cả chúng ta cùng gặp nhau trên con tàu để phải cùng phấn đấu và cùng đến được bến Tự Do.

Phạm Ngọc Lũy

VIÊN NGỌC NÁT

Trích hồi ký- Vương Mộng Long - K20

Giữa năm 1978, toán bốn người cựu sĩ quan của Quân-Lực Việt-Nam Cộng-Hòa, tù cải tạo ở Trại 4, Xã Cẩm-Nhân, Yên-Bái, vượt ngục lần thứ nhì, nhưng bị thất bại. Đại Úy Lê Bá Tường chết trong rừng. Còn lại Thiếu Tá Đặng Quốc Trụ, Đại Úy Trần Văn Cả và tôi (Thiếu Tá Vương Mộng Long) bị bắt đưa về tạm giam ở Đoàn 776 Yên-Bái.

Ngày đầu, một vệ binh còn rất trẻ tên Lờ đã thẳng tay nện một báng súng A.K vào mặt tôi, một cái răng gãy. Tên vệ binh Cộng-Sản trẻ tuổi này đã nặng tay với tôi, vì hẳn vừa tìm thấy trong ba-lô của tôi một bài thơ “phản động” Chưa hả giận, hôm sau y trở lại. Tôi bị quật thêm một báng súng vào ngực, gãy một cái xương sườn. Qua ngày thứ tư thì chúng tôi bị đưa xuống phà để về Trại 9 bên hồ Thác Bà, Xã Cẩm-Nhân, Yên-Bái.

Hai bạn đồng hành của tôi, Thiếu Tá Trụ và Đại Úy Cả bị nhốt trên nhà kho của trại. Tôi không rõ họ bị đối xử ra sao. Còn tôi là người cầm đầu cuộc vượt ngục này, nên bị tách riêng, giam trong nhà kỷ luật, sát với hàng rào khu cửa xẻ thợ mộc. Tôi bị cùm cả hai chân, còng cả hai tay.

Khi ấy đang mùa hè, trong hầm nóng nực, muỗi như trâu, bắt kể đêm, ngày. Da mặt, da cổ, da tay chân của tôi trở nên sần sùi vì muỗi đốt. Tôi được phát hai cái ống nửa lò ô dựng gần chân nằm. Một ống nửa để đại tiểu tiện, một để chứa nước uống. Tay bị còng, chân bị cùm, vấn đề đi đại, tiểu tiện quả là một cực hình. Nhưng vì bụng đói liên miên, nên vấn đề đại tiện cũng khó xảy ra thường xuyên.

Cũng do biên bản bàn giao lại từ Đoàn 776, nên từ hôm về Trại 9, ngày nào tôi cũng trải qua một trận đòn hội chợ, kéo dài trên, dưới hai tiếng đồng hồ. Tôi bị bắt đứng giữa phòng trực trại, bốn góc phòng là bốn vệ binh. Tôi bị đánh chuyên tay từ góc này sang góc khác, xoay tròn quanh phòng. Má bên trái vừa lãnh một cú đấm chưa kịp cảm thấy đau thì má bên phải đã lãnh cú đấm tiếp theo. Những đợt máu mũi phọt ra ồng ộc tràn trên má và trên ngực tôi chỉ làm cho những tên vệ binh trẻ tuổi hăng tiết thêm.

Trọng lượng thân tôi thời này còn chùng trên ba mươi ký lô là cùng. Những cú đấm móc tận lực làm cho tôi có cảm tưởng như là đang “bay” từ góc nhà này, sang góc nhà khác. Sau mỗi tiếng “hự!” máu tôi lại trào ra như xối. Không biết máu từ mồm tôi hay từ phổi tôi phun qua hai lỗ mũi thành vòi? Mắt tôi bầm tím sưng vù, đôi mắt híp lại, nhìn một vật hóa hai. Sau khi bị hàng chục cú đá cật lực vào bụng dưới, cứt đái trong bụng tôi cứ tự do tuôn ra quần. Tôi cố nín, cũng không nín được.

Lãnh những trận đòn thù như thế này, tôi mới thấm ý câu hăm he của tên sĩ quan an-ninh Trại 9, “... chúng ông sẽ đánh cho mày té đái, vãi phân...”

Nhiều lần tôi bị đánh mửa mật xanh, mật vàng mà vẫn chưa được tha; đến lúc tôi mềm như sợi bún, vệ binh mới kéo tôi ra vớt ngoài cửa phòng trực. Có hôm cả giờ sau trực trại mới cho người kè tôi về nhà giam.

Chắc nhiều bạn tù thấy cảnh tôi nằm rũ như cái xác không hồn nơi góc sân phơi sắn khô, nên một người được tha về Ban-Mê-Thuật đã đến nhà ông bà nhạc của tôi kể lại rằng tôi trốn trại và bị vệ binh đánh chết rồi!

Khi nhận tin này, ông anh vợ của tôi lo quá, vội đề nghị với bà mẹ vợ tôi “... đừng nói cho con Loan hay tin chồng nó chết. Nghe tin này nó không sống nổi đâu! Nó mà chết thì đàn con nó sẽ bơ vơ...”

Những ngày không bị dẫn lên “khung” để lãnh đòn, tôi nằm chờ thời gian trôi qua. Một tia nắng xuyên khe mái nứa, in một đốm sáng trên nền nhà. Nhìn vị trí đốm nắng di chuyển, tôi biết giờ giấc. Chấm nắng bắt đầu xuất hiện trên vách nhà hướng Tây vào lúc keng giải lao thứ nhứt của trại (khoảng chín giờ sáng) rồi từ từ di chuyển dần về hướng đông. Khi tiếng keng báo giờ điếm danh chiều (khoảng năm giờ chiều) thì chấm nắng tới giữa vách hướng Đông, thế là hết một ngày!

Hàng ngày, tù nhân của nhà bếp đem cho tôi một bát sắn khô nấu nhão nhoét. Anh ta phải để bát sắn nơi cửa buồng giam; tiếp xúc với người đang bị cùm là điều cấm kỵ! Khi người tù đưa cơm rồi bước, đàn gà của trại vội tranh giành nhau những mẩu sắn trong tô. Tới giữa trưa, tên bộ đội trực trại mới đến mở cửa hầm giam cho tôi ăn bữa cơm tù độc nhất trong ngày. Nhiều khi, tô sắn tới tay, tôi chỉ thấy một mớ bầy hầy đất cát và vài cọng sắn khô cỡ ngón tay. Tôi đói tới run chân, run tay, đói ngủ không được.

Hình như không có “ché độ” ẩm thực nào áp dụng cho những trường hợp tù cái tạo vượt trại. Có hôm tôi được một củ sắn lớn cỡ cườm tay, dài một gang. Cũng có ngày tôi được hai củ khoai lang luộc nặng chừng nửa ký. Thường xuyên, thực đơn cho tù trốn trại là một tô cháo sắn phơi khô rắc muối.

Từ lâu lắm rồi, không nghe ai nhắc tới hai chữ “nhân quyền”. Trong thời gian tôi bị cùm ở trại này thì, cứ cách hai hay ba tiếng đồng hồ, một tên bộ đội đi tuần tra lại ghé kiểm soát tình trạng khóa, chốt, còng, cùm một lần. Trong bóng tối, để chắc chắn rằng tôi còn sống, anh ta thường “tiện tay” khện cho tôi một cái bạt tai hay một báng súng để nghe tôi la lên oai oái vì đau.

Đêm nào nghe thấy tiếng chân nhiều người đi tuần, lòng tôi lại phập phồng, ... biết đâu? ... rất có thể, người ta sẽ ập vào, hè nhau đè tôi xuống, bịt miệng, khóa tay tôi, tròng một sợi dây thông lọng vào cổ tôi, rồi lôi thân tôi lên xà nhà, như cách đây hai

năm họ đã làm, để giết một anh tù vượt ngục bên Trại 4. Những cái chết như thế sẽ được thông báo là “tù tự tử” thật đơn giản.

Một ngày, khi vệt nắng vừa chấm chân vách tường hướng Tây, từ bên sân của đội cửa xẻ, sát hàng rào có tiếng người nhả sang, tôi nhận được đó là tiếng thằng bạn thân Vũ Văn Bằng,

“...Long ơi, thợ mộc được lệnh đóng ba cái áo quan. Chắc tụi mày sẽ bị xử bắn. Trưa mai tao sẽ đem cơm cho mày. Mày có nhắn gì cho gia đình thì nói với tao, tao sẽ thư cho gia đình tao, rồi chuyển cho gia đình mày. Tao cứ tưởng tụi mày đã đi thoát, không ngờ...”

Rồi nó nấc lên, nghẹn ngào...

Thằng Bằng cũng là dân Bắc-Kỳ Di Cư như tôi. Chúng tôi thân thiết sáu năm cùng lớp Trung Học Trần Quý Cáp. Sau khi tốt nghiệp Tú Tài 1, nó tình nguyện đi Khóa 63 A Sĩ-Quan Không-Quân.

Thiếu Tá Vũ Văn Bằng là Trưởng Phòng Quân-Báo Sư Đoàn 6 Không-Quân. Mỗi lần từ tiền đồn về thăm Pleiku, tôi thường gặp nó.

Nằm trong cùm, nghe tiếng khóc của người bạn đồng môn, lòng tôi chạnh nhớ ngôi trường đã đào tạo tôi thành người.

Tiếng thầy hiệu trưởng Tăng Dục, ngày đầu Đệ Thất, còn đâu đây,
“Trường chúng ta được hân hạnh mang tên Trần Quý Cáp. Cụ Trần là một vị anh hùng ái quốc. Thầy mong muốn các em chăm chỉ học hành, để sau này thành đạt, ra giúp nước, làm rạng danh cho trường...”

Hôm ấy có một vị khách, vốn là một giáo viên, bạn của thầy hiệu trưởng, tới thăm và nói chuyện. Vị khách này là thân sinh ra anh Phạm Phú Nhân, người ngồi bên cạnh tôi.

Ông khách mở đầu bài diễn văn bằng một câu mà tôi nhớ cả đời,
“... Tụi mi nhớ đây! Thà làm một viên ngọc nát, chứ không làm một viên ngói lành. Nếu tụi mi không chăm chỉ học hành thì suốt đời tụi mi chỉ là những cục cứt xái mà thôi!...”

Sau đó ông già dài dòng kể về lý lịch và cuộc đời người anh hùng ái quốc Trần Quý Cáp, qua đây, chúng tôi biết cụ Trần vì yêu quê hương, yêu đồng bào, nên đã bị cầm tù, bị đưa lên đoạ đầu đài.

Tôi lớn lên, tự hào và hãnh diện là một đứa con của cụ Trần. Tôi cứ nhớ mãi hai danh từ “viên ngọc nát” và “cục cứt xái” mà ông bố anh bạn học của tôi đã đem ra ví von trong câu truyện khuyên nhủ tụi nhỏ.

Tháng Năm năm 1908 cụ Trần Quý Cáp đã bị đưa ra pháp trường, xử trảm ngang lưng.

Ngày đó khóc bạn, cụ Phan Bội Châu đã viết,
“Ngọc toái bất ngổa toàn, tam tự ngục hàn, sơn hải khắp
Hồng khinh nhi thái trọng, thiên thu luận định, nhật tinh huyền.” (Phan Bội Châu)

Dịch:

Ngọc nát vẫn hơn ngôi lành, nhà tù ba chữ, núi biển khóc
Thái Sơn nặng, lông hồng nhẹ, bàn luận nghìn năm, còn thấy sao trời sáng.

Bảy chục năm sau, tháng Năm năm 1978, một người vì yêu đất nước, yêu đồng bào cũng đang nằm chờ giờ ra pháp trường.

Hai người, tôi và cụ Trần Quý Cáp, tuy sinh ra không cùng thế kỷ, nhưng đã phạm cùng một tội: “Tội mất nước” (Phan Bội Châu)

Thế mới biết, những người yêu nước có thể bị giết, nhưng tinh thần ái quốc của một dân tộc thì bất diệt.

Trưa nay nghe tiếng khóc của thằng bạn, tôi thở dài,
“Thôi thế cũng là xong! Cứ coi như một lần ra trận...”

Mười hai năm lửa đạn, vào sinh ra tử, tôi đã không ngừng cố gắng để hoàn thành phần nào ước vọng của thầy tôi ngày đầu Đệ Thất. Là đệ tử của cụ Trần Quý Cáp, tôi đã noi gương cụ, cống hiến trọn đời tôi cho tổ quốc.

Tiếc thay, đất nước tôi đã tới thời mạt vận, nên tôi đành chấp nhận những tai ương giáng xuống số phận mình.

Đêm hôm đó tôi thức trắng. Tôi nằm im, nhắm đôi mắt lại, mừng tượng ra trong trí, từng khuôn mặt của những người thân. Trước hình ảnh mỗi người, tôi lâm lâm nhắm nhắm nhủ lời vĩnh biệt.

Lần lượt, tôi chia tay với mẹ tôi, rồi tới vợ tôi, cùng ba đứa con gái.

Đến lúc phải tưởng tượng ra khuôn mặt thằng con út thì óc tôi quay mòng mòng. Tôi không làm sao vẽ ra trong trí khuôn mặt của thằng con. Nó sinh ra ba tháng sau ngày Miền Nam sụp đổ, lúc đó tôi đã ở trong tù rồi...

* FB Luong Le-Huy
Hương Dương chuyển

Cái nón cối
BS Lê Nhân

Mình mới xuống sân bay, bước chân ra ngoài chưa kịp gọi xe thì có một anh tài xế xấp lại hỏi: Chị có đi taxi không ?

Nhìn thấy đội cái mũ cối, lại giọng của đồng hương nữa nên mình không thích lắm, vì vậy vẫn hí hoáy đặt xe. Màn hình báo “Hiện tại tất cả các tài xế đều đang bận, bạn vui lòng quay lại sau”, ngăn đợi nên hỏi cái “đồng chí” này, thấy giá cả cũng ok, nên gật đầu đồng ý đi.

Mặc dù cũng chẳng yên tâm tí nào khi sử dụng dịch vụ của người nói cùng giọng với mình, chỉ sợ bị chém.

Lên xe mình hỏi luôn: Tôi hơi thắc mắc tí, anh cho tôi hỏi một câu nếu anh thấy không phiền, OK ?

- Chị hỏi đi.

- Tại sao anh lại thích đội cái mũ đó ?

- Không phải em thích mà nắng thì em đội thôi.

- Anh vào đây lâu chưa ?

- Em vào được 7 tháng chị ạ.

- Vậy hả, vậy thì mới quá nên chưa hiểu là phải. Đúng ra tôi không nói nhưng vì tình đồng hương nên tôi nói điều này anh đừng giận nhé.

- Chị cứ nói đi.

- Lúc này anh biết tại sao tôi không muốn đi xe anh không ?

- Em không biết.

- Tại vì anh đội cái mũ đó đó, và tôi cũng nói luôn là người dân ở đây họ không thích cái mũ đó đâu, nếu anh muốn chiêm cảm tình của người khác thì anh đừng có đội cái đó, anh đội cái gì cũng được, mặt anh rõ thế nào cũng được, anh xăm mình vẫn vẹn thế nào cũng được nhưng anh không nên đội cái mũ đó.

Để tôi giải thích cho anh nhé, trước năm 75, Việt Nam mình chia 2 miền anh có biết không?

- Em biết.

- Đó, đó là lý do. Cái mũ ấy là nỗi kinh hoàng của người dân Miền Nam, là sự căm hận của người dân Miền Nam mỗi khi họ nhìn vào. Vì cái mũ đó họ đã BỊ giải phóng từ một cuộc sống giàu sang, tự do xuống tột cùng của sự đau khổ, vì cái giải phóng đó mà họ không chịu nổi cái việc bị đuổi ra khỏi nhà để đi vùng kinh tế mới, nơi rừng thiêng nước độc, sốt rét quật ngã họ...

Nên họ phải liều chết để lao ra biển vượt biên, nhiều gia đình đã chết hết trên biển làm môi cho cá mập.

Và ngay cả tôi, tôi là người Bắc nhưng tôi cũng không thích cái mũ đó, cái biểu tượng của sự khổ đau và kìm kẹp, mặc dù chủ tôi và những người hàng xóm của tôi cũng vẫn đội để che nắng nhưng thực sự tôi không thích nó, vì cái mũ đó mà đất nước tan hoang như ngày hôm nay, tham nhũng tràn lan, kinh tế tuột dốc, đời sống văn hóa tệ hại, trò đánh thầy, thầy tra tấn trò, BS thờ ơ với bệnh nhân con người tìm cách lừa lọc lẫn nhau, tình người không còn.

Một lý do nữa để tôi nói nốt, lúc này tôi không thích đi xe anh là bởi vì tôi sợ bị anh chém, tôi cảm thấy yên tâm hơn khi ngồi sau tài xế không nói cùng giọng với mình, mặc dù nói ra điều này tôi đau lắm, họ đi xa khi gặp đồng hương họ vui sướng, họ mừng, nhưng mình gặp đồng hương lại trở lên nỗi sợ.

Anh tài xế lúc này mới bắt đầu:

- Chị nói đúng, người dân ở đây họ hiền và họ thật lắm, mình không thể mang cái lưu manh vào mà sống được, mình lưu manh thì mình tự giết chính mình.

Còn ở ngoài nhà không lưu manh không sống được, đặc biệt là khi chị đi làm giấy tờ, nhất là giấy tờ nhà đất, đụng đến là nó hành cho đủ kiểu.

Đến đây thì khách sạn đã hiện ra trước mắt nên mình xuống xe Hy vọng anh này sẽ, sẽ và sẽ... không mang cái tính xấu vào đây.

BS Lê Nhân

Cõi U Mê
Nguyễn Tường Tuấn

Bốn mươi bảy năm trôi qua, gần nửa đời người! Đủ để một thế hệ sinh sau ngày mất nước 30/4/1975 gần như hoàn toàn bị tẩy não!

Lịch sử xuyên tạc, và hằng năm cứ đến ngày tang thương này, cả nước lại ăn mừng, vui chơi, đình đám. Khốn nạn thật!

Cộng sản Việt Nam biến ngày dân tộc để tang, thành lễ hội. Anh chị em cùng mẹ cha giết nhau không ân hận, hãnh diện gì mà khoe khoang? Chúng khiến người hóa thân thành thú!

Trong nước ăn mừng ngày rùng rú vào thành phố, man rợ chiến thắng văn minh. Một số đông, quên đi năm vị Tướng Việt Nam Cộng Hoà tuần tiết, và hằng trăm ngàn chiến sĩ, quân cán chính VNCH đã hy sinh trong 20 năm qua để mọi người sống còn. Họ ăn tiệc trong đau thương của dân tộc. Đất nước vô phúc!

Chúng ta có còn là người với khối óc và trái tim tinh táo không? Xin lỗi về câu hỏi ngớ ngẩn và xúc phạm này.

NÓI DỐI ĐỂ TỒN TẠI

Lần đầu tiên tù nhân cải tạo được nhà nước cộng sản khoan hồng cho viết thư về gia đình. Tôi bắt đầu thù ghét hai chữ “khoan hồng” từ đó. Mẹ kiếp, nó nhốt mình

mà bảo là khoan hồng, mỗi người chỉ được phép viết vài dòng, trên nắp bao thư, cái khoảng không gian hình tam giác nhỏ bé đó, thách thức suy nghĩ của người tù.

Viết gì đây? Đừng lo, quản giáo, những tên sĩ quan i tờ, ngọng lịu lo, đọc chưa thông của bên thắng cuộc đã nhấn nhủ cẩn thận: Các anh phải động viên gia đình, lại thêm một từ cộng sản, “động viên” là cái chó gì? Bạn phải ăn hàng thùng khoai mì hay bo bo để vờ óc ra, hiểu chữ quái dị đó! Chúng ta gọi là khuyến khích, có thể thôi. Bọn này hiếp dâm cả chữ nghĩa!

Anh Dương Kiên, một Luật sư, Thẩm phán Tòa Án Quân sự VNCH tùm tùm cười và nói, “Mẹ bố nó, thâm thật, chúng bắt mình phải động viên cái tam giác” Chuyện người lớn, trẻ em đừng tò mò về cái tam giác. Trong tổ tù nhân chúng tôi ở trại Trảng Lớn, anh em rất kính trọng anh Dương Kiên, một luật sư, nhà văn, thâm trầm, ít nói. Biết vậy, thì liệu mà viết: “Em yêu, anh vẫn khỏe, nhờ cách mạng nên giờ này anh mập hẳn ra như anh Minh, xin em cho anh ....”

Cả họ ai cũng biết anh Tường Minh là Giáo sư Gia Long và trường Đại học Vạn Hạnh, Đà Lạt, Cần Thơ trước năm 1975 thuộc loại mình hạc xương mai. Cách mạng nuôi béo, mập, mà sao chỉ xin toàn thức ăn? Không viết như vậy, thư của mình sẽ được chúng dùng thay giấy vệ sinh!

CHỈ CÓ ĐÔI TA HIỂU

“Bố yêu dấu, em và con đã nhận được thư bố, rất vui khi biết bố khỏe mạnh và mập ra như anh Minh”. Chúa Phật ơi, bây giờ mới biết cô bé tuổi 20 của con thông minh và khôi hài. Người ở trong tù, kẻ ngoài vòng kẽm gai đã nhanh chóng tìm ra cách thông tin mật. Bản năng sinh tồn đã dạy con người như thế đó. Nói dối, hay là chết? Hơn một năm sau, nàng bé con bé bỏng, léch thếch xách giỏ quà thăm nuôi lên gặp chồng.

Ở tuổi 25, hình ảnh một Trung úy, đại đội trưởng Trinh sát hào hùng ngày nào giờ đây phải chống gậy vì phù thủng. Nàng tuổi 20 chưa kịp mộng mơ đã mang nét buồn như đôi mắt Mona Lisa. Giỏ quà là tất cả những gì em kiếm được, thu gom

từ bán báo cũ cho ve chai, đến quần áo đẹp của chúng mình đi ra khu Dân sinh, chợ trời!

Còn về cây gậy chống, anh nói với em đem theo để còn gánh quà về! Giọt nước mắt tủi thân em khóc, giỏ quà bé tí teo cần gì phải gánh gồng! Xin lỗi vợ anh trăm ngàn lần, chiếc gậy không phải để gánh quà đâu, hai chân anh sưng phù, không có nó làm sao đi được từ chỗ giam ra nhà thăm nuôi?

Anh nói dối vì sợ em lo và buồn, không ngờ đã khiến em khóc vì tủi thân với giỏ quà khiêm tốn! Đói ta học nói dối từ bao giờ vậy? Sẽ có một ngày, anh phải xưng tội với em, nếu không Chúa sẽ đưa anh vào địa ngục.

"xây nhà cầu" (xây dựng nước nhà và cầu nguyện) vậy.

Ngày đầu tiên gặp con đầu lòng, chàng chỉ biết hôn con, lén lút che dấu giọt nước mắt trên đôi má con thơ! Tên quản giáo khốn nạn lù lù co hai chân lên ghé ngay đầu bàn, chúng mình không được ngồi bên nhau, cách một bề ngang chiếc bàn, chúng cầm cả hôn vợ. Tai chúng vênh ra nghe từng lời đối thoại, và đôi mắt như cú vọ chăm chú nhìn vào giỏ quà.

Không sao, mình biết nhau quá mà! Mẹ bố chúng mày cũng đói khát như tụi tao, anh nheo mắt cho em, cô bé thông minh hiểu ngay, nằng lấy một chiếc bánh chưng nhỏ đưa mời cán bộ. Hấn vội nói, "Không, tôi không nhận đâu". Anh nói tiếp, "Cán bộ tốt lắm, anh sẽ mời sau". Tốt cái mà thẳng hồ! Cúng mày một cái bánh, ông đói một tuần, sung sướng gì? Sau khi nghe hứa hẹn, tên quản giáo trở nên hiền lành hơn, hấn giả vờ đi ra ngoài không quên nói sẽ trở lại, anh chị nhớ giữ đúng nội quy.

Nhanh chóng, anh bế con qua phía em và hai đứa mình hôn nhau như chưa bao giờ được hôn. "Anh gầy quá! Em yêu anh!" Chủ nghĩa xã hội đã thành công trong việc giáo dục chúng ta, em và anh phải nói dối để được bên nhau, đổi một chiếc bánh chưng nhỏ để hôn nhau.

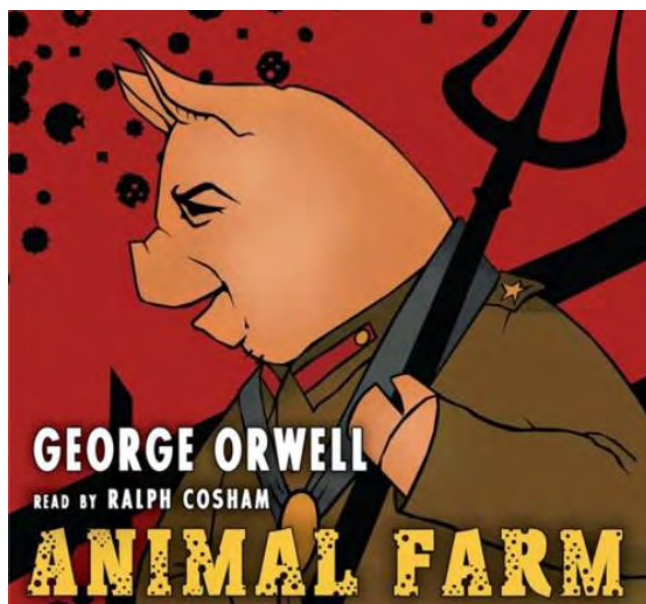
Chưa hết cái ưu việt của xã hội cộng sản đâu, em cho anh gói thuốc lá, bóc ra nhét cho hấn vài điếu, 15 phút thăm nuôi sẽ thành nửa giờ. Chúng mình thật sự đã từ già thiên đường tương đối thành thật, không làm gì có tuyệt đối ở trần gian này, để bước vào thế giới của ma quỷ, gian dối.

KẸ THÙ CỦA CHÚNG TA

Tổng Bí Thư đảng *Cộng Sản* Liên xô Mr. Mikhail Gorbachev: *Tôi đã bỏ một nửa cuộc đời cho lý tưởng Cộng Sản. Ngày hôm nay tôi phải đau buồn mà nói rằng: **Đảng Cộng Sản chỉ biết tuyên truyền và dối trá.

Để hiểu rõ tính ưu việt khôn nạn của chủ nghĩa cộng sản. Giúp phụ huynh có con em lớn lên trong học đường Mỹ, quý vị có thể mua tác phẩm “Animal Farm” của nhà văn George Orwell làm quà cho các đảng cử nhân, thực sĩ, tiến sĩ và lò sĩ, tặng cho các cô chiêu, cậu ấm “Cấp tiến” (Progressive). Sách bán \$12.56 USD tại Amazon, mua qua Kindle (sách đọc trên iPad) \$9.99 USD. Chúng tôi không nhận bất cứ một cent nào từ Amazon, hay Kindle, chỉ giúp quý vị ngôi nhà có thể đặt mua. Xin đừng chụp chiếc nón cối mà kẻ hèn này ghét đến tận xương tủy.

Eric Arthur Blair (1903-1950) được thế giới biết với bút danh George Orwell, sinh tại Ấn Độ, giáo dục trên quê hương Anh Quốc, có thời gian làm Cảnh sát Hoàng gia tại Miến Điện, trước khi trở về Anh sống bằng nghề cầm bút.

Tác phẩm “Trại súc vật” (Animal Farm) của ông, tổng cộng 112 trang, trở thành kinh điển lật mặt nạ chủ nghĩa cộng sản. Được viết từ năm 1945, dịch ra hàng trăm thứ tiếng, trong đó có cả tiếng Việt. Vì ngu dốt, chính quyền cộng sản Việt Nam đã cho xuất bản tại Sài Gòn, nhưng sau đó ra lệnh tịch thu. Năm 2008, báo The Times đã vinh danh George Orwell đứng hàng thứ hai trong 50 nhà văn Anh nổi tiếng nhất sau 1945. Hãy xem danh ngôn trong “Trại súc vật” đúng là báo động cho những ai chưa ném mùi cộng sản.

CHXHCNVN (Chẳng Hề Xấu Hồ Chút Nào Vì Ngu)

Một trong những điều các con vật sống trong trại phải luôn tâm niệm: “Loài bốn chân là tốt, bọn hai chân xấu” [Four legs good, two legs bad]. Ngày 30 tháng 4 năm 1975 khi đàn bò vào thành phố, chúng áp dụng đúng nguyên tắc này, bất cứ thứ gì thuộc loài hai chân đều là xấu, phản cách mạng, sách vở, âm nhạc việc đầu tiên phải đốt sạch. Quần áo đẹp bán đi, cách mạng không cần phô trương, mẫu mè hoa lá. Phụ nữ, làm ơn dẹp cái vụ sơn móng tay, vất mẹ nó cái áo dài thướt tha, xắn quần lên gần bẹn lao động xã hội chủ nghĩa để nhanh chóng trở thành loài bốn chân tốt.

Lao động xã hội chủ nghĩa! Ôi cái triết lý này vinh quang vô cùng. Nhưng làm sao cách mạng dậy loài hai chân, đã quen ăn ngon mặc đẹp dưới chế độ kèm kẹp Mỹ Ngụy? Bọn hai chân này ăn cơm trắng cả chục năm nay, đàn bà đưa nào “đít cũng có gân” ý cách mạng nói phụ nữ trong vùng Mỹ Ngụy mặc quần lót, nhìn từ ngoài vào như có đường gân tam giác mà bác và đảng nuốt nước miếng, thèm nhỏ rãi. Đảng ta trí tuệ vô cùng, mình cứ kêu gọi chúng “tình nguyện” làng trên, xóm dưới phát loa xa xa mỗi ngày, từ sáng mở mắt đến chiều gà lên chuồng, kêu gọi loài hai chân tình nguyện đi lao động xhcn, kinh tế mới ... Đưa nào ngoan cố, trốn tránh đảng sẽ cắt phiếu lương thực, cho chúng mày đói nhe răng!

“ This work was strictly voluntary, but any animal who absented himself from it would have his rations reduced by half. ”

George Orwell (Animal Farm)

George Orwell đã dạy: “Tham gia lao động là yêu nước, không bắt buộc, hoàn toàn tình nguyện. Đứa nào vắng mặt gia đình sẽ có nửa phiếu lương thực” [This work was strictly voluntary, but any animal who absented himself from it would have his rations reduced by half]. Nhà nước chơi ngay vào cái bao tử của loài hai chân. Đói rã họng, ăn bo bo xã hội chủ nghĩa loại thực phẩm muôn năm, ăn vào bao nhiêu cửa trước, đưa ra cửa sau còn y nguyên, thể hiện tính trong sạch và muôn năm của bác và đảng!

CHỦ NGHĨA ƯU VIỆT

Những ai đã và đang sống tại Việt Nam, sẽ không thể nào quên được đồng khẩu hiệu chính trị mà đảng và nhà nước không tiếc tiền, nhuộm đỏ một màu máu, treo khắp hang cùng, ngõ hẻm. Cái mùa tháng tư này là mùa tra tấn con mắt và lỗ tai của bọn hai chân! Nào là bác Hù sống mãi trong quần chúng ta ... Hù chủ tịch muôn năm ...

Đảng cộng sản Việt Nam muôn năm quanh năm ... Cứ thế chúng treo biểu ngữ, cờ quạt khắp phố phường. Nhà nào cũng phải treo cờ máu! Khổ một nỗi cái giống hai chân này khó dậy lắm, phường khóm bảo treo cờ, chúng rên lên là hết tiền!

Đâu có vụ dễ dàng như vậy, hỡi các đồng chí, đồng rận, đừng bao giờ quên: “Loài bốn chân chúng ta là ưu việt, bọn hai chân xấu xa” [Four legs good, two legs bad]. Chúng mày than không có tiền, phờng khóm sẽ mang cò đến từng nhà cầm và thâu tiền sau. Ngay đến nhót cả triệu quân Ngụy, đảng còn lừa một mẻ “Đem theo lương thực 10 ngày, hay một tháng” chúng tưởng thật, thế là đảng ta nhót cả bấy, không tốn một viên đạn.

NGÀY THỨ LÊN LÀM NGƯỜI 30/4

Bạo lực chuyên chính! Hỡi các đồng chí, đồng rận bốn chân: Cuộc cách mạng 30/4/1975 xứng đáng đi vào lịch sử loài cầm thú chúng ta. Vĩ đại vô cùng, từ đàn bò gầy dơ xương đến bọn khỉ quần áo tả tơi, chúng ta lê lét vào thành phố. Làm sao không vĩ đại?

Khi một đồng chí chuyên làm nghề thiến heo Đỗ Mười (viết tắt là ĐM) hiên ngang vát con dao hành nghề, hùng hồn đọc diễn văn kêu gọi loài bốn chân chúng ta: “Hãy chiếm lấy nhà của bọn hai chân, ngủ với vợ nó, đánh thấy mẹ con nó” Ui chao, nghe mà sướng đến rưng rưng nước mắt! Cả đời vào rừng, ăn lông ở lỗ theo đảng, nay mới thấy ngày vinh quang!

KẺ THÙ CỦA CHÚNG TA

Các đồng chí, đồng rận, đừng quên lời dạy của gã nhà văn người Anh, hẳn đã chết, không có gì phải sợ, tên hắn là George Orwell, trong di chúc để lại, hắn nói rõ: “Loài hai chân tốt duy nhất, chúng đã chết” [The only good human being is a dead one]. Mẹ nó, bọn hai chân này chúng để ra nhiều triết lý quái đản mà Thượng Đế không ban cho loài bốn chân chúng ta đủ khối óc để nghĩ ra. Đã không hiểu, cóc biết, thì phá nó đi cho được việc! Tiền không có thì in thêm!

Đảng ta sẽ cai trị bọn hai chân bằng bạo lực chuyên chính! Nói dễ hiểu cho các đồng chí, đồng rận mặt mũi tối tăm hiểu sẽ là như thế này: Đảng có Công an, các đồng chí, đồng rận đó là lá chắn của đảng ta, cứng lắm, quý lắm, chả thế mà đồng chí Tô Lâm, Bộ trưởng CA đi máy bay qua tận Anh Quốc, nhe hàm răng cái mà cho tên đầu bếp lừng danh ném vào miếng thịt bò dát vàng! Chúng ta cho cả thế giới thấy, Việt cộng bốn chân giàu sang gấp ngàn lần Việt kiều hai chân. Từ rừng rú Trường Sơn, đến Sở thú khắp nơi, loài bốn chân làm cách mạng.

BÌNH ĐẰNG

Chế độ cộng hoà xã hội chủ nghĩa do loài bốn chân chúng ta cai trị bình đẳng hơn xã hội Mỹ Ngụy hai chân gấp ngàn lần. Tôi nói có gì sai mà các đồng chí, đồng rận khếch khếch âm cả lên? Hay là có đồng chí nào bắt đầu ngả nghiêng theo thế lực thù nghịch?

Đồng chấy Tô Lâm đâu? Gông cổ bọn này lại, đưa chúng vào đồn công an, đêm nay chúng sẽ tự thất cổ, nói theo ngôn ngữ cách mạng, chúng sẽ “tự giác chết”.

Ngọc Hoàng ngồi tựa ngai vàng
Thấy "lũ cặn ngõ" hai hàng lệ rơi...

Để tôi nói cho các đồng chí, đồng rận biết, chữ bình đẳng trong chế độ bốn chân của chúng ta sáng như trăng rằm, “Mọi con vật đều bình đẳng, nhưng cũng sẽ có những con bình đẳng hơn những con khác” [All animals are equal, but some animals are more equal than others]. Nghe rõ (chừa) hời các đồng chí, đồng rận ngu dốt? Tuân thủ theo chủ nghĩa Mác Lê, bộ chính trị và các đồng chí, đồng rận từ bí thư trở lên, đều làm theo năng lực, hưởng theo nhu cầu. Đừng nghe theo bọn phản động hai chân nói nhảm, đồng chí Trọng nú, hay Tô năm đều ngu bỏ mẹ, là vì năng lực của họ chỉ có thể thôi. Nhưng nhu cầu thì lại cao vô cùng. Chết cũng thế, các đồng chí nình đạo cần vài ba mẫu đất để xây lăng tẩm. Đây chính là cái trí tuệ cao siêu, vì biết khi thời thế thay đổi, thế nào bọn hai chân cũng quay lại, chúng sẽ cần chỗ để xả đồ dư thừa, xây cái mả bé tí teo thì một hai đũa ngòi i, và cả vạn người ôm bụng đứng chờ sao?

TRIẾT LÝ CHỈ HUY

Cái triết lý này cao siêu vô cùng! Bọn tư bản, Mỹ Ngụy hai chân chủrì bớ xã hội bốn chân chúng ta là tham nhũng! Đừng nghe thế lực thù địch, chính nhà văn hai chân George Orwell của chúng từng viết: “Con người không phục vụ lợi ích cho bất cứ sinh vật nào, ngoài hẳn ta” [Man serves the interests of no creature except himself]. Không làm giàu cho vợ con, tiền chó đâu đưa chúng nó qua xír tư bản dầy chết, nhất là Hoa Kỳ, mua nhà cao cửa rộng, đánh phá tận xương tận tuỷ bọn chống cộng. Con của Chủ tịch Fuck, bốn chân đang ở Mỹ đấy.

KẾT LUẬN

Tiên sư nó cái thế giới khốn nạn này! Đồng chí bốn chân Vladimir Putin yêu quý của chúng ta, chẳng biết đánh đấm ra sao để anh hề hai chân Volodymyr Zelenskyy đánh cho tụi tằm mặt mày, hai chiếc tuần dương hạm nó ấn mẹ xuống đáy biển Hắc Hải! Bậy, tám, đồng chí cấp tướng, chúng hóa kiếp đi theo Stalin, cả nước Nga khóc như cha chết, mẹ chết.

Ngày 30 tháng 4 năm 2022, thế giới loài vật bốn chân chúng ta lại sắp sửa đọc kinh cầu hồn cho đồng chí Putin! Tằm tối quá, các đồng chí, đồng rận Việt Nam yêu quý!

Hay là bọn hai chân nói đúng, làm chó gì có cái muôn năm trên trần gian này! Chủ nghĩa xã hội của loài bốn chân chúng ta đang trên miệng hổ chôn! Các đồng chí, đồng rận Việt Nam lo bỏ mẹ, quen đi hàng hai rồi sửa lại đảng đi không dễ.

Không sao, đảng ta đã có kế hoạch bí mật, mang tên “Nhổ ra rồi lại liếm vào” thời thế thay đổi, thế thời phải thế! Đồng chí Fuck đã từng khoanh tay đứng khép nép cười tình với lão Donald J. Trump, khi cần đồng chí Fuck sẽ thay mặt đảng ta, cắn cỏ ngậm rom quỳ lạy xin tha thứ.

Cõi u mê muôn năm!

Nguyễn Tường Tuấn